

[Veistrup.]

sker at hjælpe over en vanskelig og kritisk Situation.

Landbrugsministeren (Bording): Jeg takker Ordførerne for Socialdemokratiet og det radikale Venstre for deres Tilslutning til Lovforslaget. Jeg beklager, at jeg ikke kan bringe den samme Tak til de andre Ordførere, men jeg haaber dog, at jeg senere kan komme til at takke ogsaa dem, for jeg fik det Indtryk, at helt forhandlingsuvillig var man ikke fra de to Partiers Side.

Jeg udtalte før, at man skulde ikke vente, at Akkordlove for Landbrugets Vedkommende vilde betyde, at der blev gennemført en Række Akkorder, idet jeg har den Opfattelse, at Landbrugets særegne Laaneforhold er i Vejen for Opnaaelse af Akkorder; i Landbruget overstiger Pantegælden nemlig i mange Tilfælde Ejendomsværdien — jeg tør vist sige i omtrent alle de Tilfælde, maaske alle de Tilfælde, hvor der er Mulighed for og Trang til at lave Akkord. Den ærede Ordfører for Partiet Venstre (Rytter) gjorde gældende, at det kunde ikke være rigtigt, at dette betød saa meget til Hindring af Akkords Opnaaelse. Jo, der er ingen Tvivl om, at det er rigtigt, og jeg skal nævne et Eksempel, som — det tror jeg det ærede Medlem vil erkende — viser dette. Lad os tage en Ejendom, som har en Værdi af 30 000 Kr., og vedkommende har en Gæld paa 40 000 Kr., og af de 10 000 Kr., hvormed Gælden skal nedbringes, for at Manden kan faa Mulighed for Forrentning af sin Ejendom, vil i næsten alle Tilfælde indtil Halvdelen, ja maaske endnu mere, være Pantegæld. Naar man nu ved, at Pantegælden har Ret forud for den løse Gæld, er det givet, at det er næsten umuligt for de Kreditorer, som ejer disse 10 000 Kr., at blive enige om at dele det Beløb, der stilles til Raadighed. Det kan de, hvis de staar lige, hvis de har samme Ret; men naar en Del af dem har en Fortrinsstilling, og der kun stilles et mindre Beløb til Raadighed, er det næsten umuligt for dem at blive enige. Det ærede Medlem kan have den Opfattelse, at det ikke er rigtigt af andre Grunde at stille Pantegælden lige med den løse Gæld — jeg er tilbøjelig til at tro, at det ærede Medlem har den Opfattelse —, men det ærede Medlem kan ikke paastaa, at denne Fortrinsstilling ikke er en betydelig Hindring for at opnaa Akkord, thi det er givet, at det er den. Ganske vist vil jeg indrømme, at hvis man vil følge det ærede

Medlem i de Forslag om Ændringer i det forelagte Akkordlovforslag, han her nævnte, vil det betyde, at der bliver Mulighed for at opnaa Akkord. Hvis de Forslag, det ærede Medlem omtalte, blev gennemført, kunde man i høj Grad sige, at vi var inde paa en Politik, der kan kaldes en „Lad rulle Marie“-Politik. Det bliver da nemlig Staten, der skal betale, det bliver en Konvertering af Landbrugernes Overprioriteter, men det bliver saa ikke Akkordordninger, der opnaas.

Det ærede Medlem krævede for det første, at der ikke skal være en bestemt Værdi, hvortil Gælden skal nedbringes. Det vil altsaa sige, at det Laan, Staten skal anbringe, anbringes efter en skønmæssig Vurdering, og alle maa jo være klar over, at det bliver meget vanskeligt for et Akkordudvalg, der skal søge ved en Forhandling mellem Kreditorer og Debitor at opnaa et Resultat, under Pres fra begge Sider at komme til en nøgtern Vurdering. Det er givet, at hvis man gaar med til dette Krav om en skønmæssig Vurdering, vil det Laan, Staten anbringer, komme saa langt ud, at der er meget ringe Udsigt til, at Staten nogen Sinde faar Pengene tilbage. Og hvis det er Meningen, at Pengene skal betales tilbage, er det givet, at den Mand, der faar en saadan Akkord, umuligt kan klare sig med Akkorden; han kan ikke under de nuværende Forhold forrente Beløb, der ligger langt ud over Ejendomsskyldens og Besættningens Værdi. Det maa da gaa saadan, at enten maa Manden gaa fra Ejendommen — og saa betyder Akkorden i Virkeligheden kun, at Kreditorerne faar Penge, som de ellers ikke havde Udsigt til at faa —, eller ogsaa taber Staten Pengene.

Det andet Krav, det ærede Medlem stillede, var, at man ingen Kaution skulde forlange. Det vil altsaa sige, at Staten skal risikere hele Beløbet, som anbringes udover Ejendommens Værdi, og det ærede Medlem og hans Parti har ikke een, men mange Gange sagt i Rigsdagen og andre Steder, at de økonomiske Forhold i Landbruget er saaledes for Tiden, at det ingen Forrentningsevne har. Her vil man saa anbringe Beløb udover Ejendommens Værdi, udover en Værdi, der i Forvejen ingen Forrentningsmulighed er for, og det vil man gøre uden at forlange Kaution fra anden Side. Jeg vil indrømme den ærede Ordfører for det radikale Venstre (Veistrup), at det er i og for sig ikke saa meget en økonomisk Kaution, man kræver, som en moralsk Kaution, thi det er klart, at der